

תיקות של בית רב

לאחר שעשה זאת, הילך אצל מרדכי, ומצאו שהנה יושב בבית המרשות והתינוקות, יושבים לפניו ושים במתינותם ועוסקים בתורה והיה צעירים וכוכים, ונקה אותם, ומצא שם (שנים עשר) שנים תינוקות שאל לאחד מהם, פסק לי פטריך, אמר לו, (משל ג. כה) אל פירא מפחד פתאם ומשאת רשותם כי מבא, פחת שני, ואמר, אני קריין חיים, ונזה שפוקע עמדתי מבית הספר, (ישעה ח. ז עזז עאה וקהר, דבריו דבר ולא יקיים, כי עמו אל, פחת פשליש), ואמר, (מש. מו. ד) עזיז וקניה אני הו, וער שיבח אני אספל, ואני אשא ואני אספל ואמלט. פון ששפיע מרדכי כד, שחק, ומי שפט שמחה ברולה, אמר לו כן, מה הוא זאת שטמלה שטמלה לרבי תינוקות תלוי, אמר, על בשורות טובות שבדורני, שלא אחד בן הצעה ברעה שטעצת עליינו, מיר בעס פמן קויש ואמיר, אין איז שולח ירי מהלה אלא פאלן בטינוקות.

ובשעה שנחטטו אוכן האירות ונתקנו בידם, ניכר שטמן, היה כל בני חברתו, וקבעו במרדי ששה הוא הולן לפניהם, ונראת מרדכי, ולשה תינוקות שחיי באים מבית הספר, וכך מרדכי אוחז בתינוקות הללו וכל ביצתו שניה רץ מרדכי מסוף, פון שהגיא מרדכי אצל מרדכי לזרע מה ישאל מרדכי מסוף, פון שהגיא מרדכי אצל תינוקות שאל לאחד מהם, פסק לי פטריך, אמר לו, (משל ג. כה) אל פירא מפחד פתאם ומשאת רשותם כי מבא, פחת שני, ואמר, אני קריין חיים, ונזה שפוקע עמדתי מבית הספר, (ישעה ח. ז עזז עאה וקהר, דבריו דבר ולא יקיים, כי עמו אל, פחת פשליש), ואמר, (מש. מו. ד) עזיז וקניה אני הו, וער שיבח אני אספל, ואני אשא ואני אספל ואמלט. פון ששפיע מרדכי כד, שחק, ומי שפט שמחה ברולה, אמר לו כן, מה הוא זאת שטמלה שטמלה לרבי תינוקות תלוי, אמר, על בשורות טובות שבדורני, שלא אחד בן הצעה ברעה שטעצת עליינו, מיר בעס פמן קויש ואמיר, אין איז שולח ירי מהלה אלא פאלן בטינוקות.

מה עשה מרדכי, גבע את תינוקות, ועגה אומם, מליטם ומים, ולהליפין שך, והוישיכם באפר, ותוי צעירים ובובין, וויסקון במויה, ובעת היה הימ אספה נחלה מאר, מפני תרעעה אשר צמיה בישראל, ותפשט בגדי מלוכה, ואת תפאקה, ותלבש שך, ותברע שער ראשה, ופמלא אותו עפר נאפר, ותעגה נפשה בזום ותפל על בנייה לבני ה, ותתפלל ותאמר, ה' אלקי ישראל, אשר משפט מיini קרים ובראת את הארץ, עוז נא אמתק אשר ישארמי יתוקה בליל אב ובאים, ומשילה לעניה שואלת מבית לבית, בן אבמי שואלה ותמייך מתלון לחילון בבחית אחשורוש, ועטה ה, האליה נא לאקתק העניה הזאת והאליה נא צאן מרעיקן מן האוכלים האלו אשר קומו עליינו, כי אין לך מעזרך להושיע ברב או במעט, ואתה אבי יתומים, עמד נא ליפין היזומה חזאת אשר בחסוך בטהרה, ותעה אוטי לרוחמים לפני האיש הזה, כי יראתינו, ותשפילהו לפני, כי אתה משפיל גאים.

מחר קח את הלביש ואת הפסות (זגו), (ו. ז) עיקת תפן את הלבוש ואת הפסות, הילך לו אצל מרדכי, פון שהגדיר למרדי ששה בא, נתרא עד מאה, ותיה ישב ותלטידי לפניו, אמר לךם למלמידו, פני, רצוי ותבדליך מכאן שלא תבו בטלתי, שתרי תפן גביש בא לתרגמי, אמור, אם פמות נמות עמך, אמר להם, אם כן, נעמד בתקלה וגפטן כתוך התקפה, ותחלון אלותון, ירבין ועסakin, בהלכות מצות הקumar, שתרי אותו היום טיז בנין קיה, ובאותוTEMPO פון מקריבין עיר גמן שפייה המקש נים אטא תפן לבתיהם, אמר לנו, בפה אתין עסוקן, אמרו לו במעות העפר, בנה הו דכתיב, וירא ב. יז יאנס פקריב מונת בכוריהם לה, וכן, פון אקרים, הלכות קמיה אתו ליה, ודבר אחד שתיו קומץ בן העמר, אמר לנו, ותני עימרא מהו, דרכך או דכփ, אמרו ליה, לא דרכך ולא דכփ ולא דתיחסן, אלא דשעורין, אמר לנו, בפאה הוא תמייה הדינה בונה, בצעירה גנטרין, אקרים ליה, פגין בעשרה בגין, אמר לנו, כמו, דנטהין עשרה מבון לעשרה אלהי גנטרין דכփ דילו.

רת. העולם מוחדר אחרי חכמוֹת, הכנות וידיעות מתחודדות, ובסוף כל סוף עקר נקודת החיים סוכבת על העתידה, על החנוך של הדור, והחנוך הוא הטפות בילדים, בקטנים, זואפק שללים הלא הוא כל כך כהה, עד שכל המונן הרחבות של המדריכים ושל התעמקות שלנו אליו לא יgas. אולי צרכיכים אנו לדעת מזג, שבאמת לא חכמה וידעה רבה היא המאשרת אותנו, אלא התום של הילדות. וזהו אשרנו, שאנו מקשרים אל החנוך הילדיות בצורת תרבותינו. הקשר הזה לבדו הוא כבר עושה לנו הרים של תקשורת עם הילדות, עם תמיינותה, ואיזה זום של תמיינות עובד גם כך עליינו ומודלף בקרובנו, להפיג על ידו את זהות הערמימות שנמסכה לנו מבוגרתו. אשרי מי שיוין מלשך הילדות גם בהיותו איש, גם בזקנותו. אשרי מי שנעשה כבן שנה ללא חטא, בהיותו כבר עמוס במשא של שנים רבות מימי חייו הבלו.

ג'ירז'ס

רפְּד. הילדות הטהורה סופגת היא בקרבה את הטהורה העולמית. חפש זהים הטהורה בטבעיותה, מפעם זהא בלא זהמותו רק בלב הילד הטהור. רצין החיים הבלתי מכותם ומקולקל, הוא זום בדרכו ישירה ממניין החיים, מאוצר החיים העולמי, ומאריך בנסמת הילדות. הבעת הקודש של הילדות בתומה, כוללת את האמץית היותר חזקה ובהירה של אידיאליות החיים, ובהתבטאה בקדושה, היא מכשלה את החיים העולמיים למילוי תפקידם. אין העולם מתקיים אלא על הבל פיהם של תינוקות של בית רבן.

ג'ירז'ס

שנת. החושים מתחתמים בילד לפני ההבנה, כדי שיכנס יסוד העולם בתוכיוֹתוֹ בלבד. זיוֹף של צללים ש��וצר דעת האדם מחשייבוֹ. רק את העולם האורגני מוכrhoת הוא לקבל, במקורו, בלא ביאורים, לגירוש והוא רודר לסבוך, וזה ייש לו יסוד נקי על מה להבסס את ההבנה, הבא את אחרוי התפיסה הכללית של הקיימאות העולמית, הבאה בראשונה, ערוםה מכל ביורו והבנה. העולם כמו שהוא, מעשה ידי יוצר כביר כה אשר לchapono, אין מספר, כמו שהוא נתן הוא בלבד של אדם מראשית יציאתו לראות באור החיים, ורק על ידי הגרעין הבריא הזה ימצא. אחר כך כל זווע החאים הרותניים אשר לאדם. כל התמכרות טבעית לאיזה אידיאל מוזומם, הרוי היא חזקה אל הילדות. יש כאן חפישת מושג מבלי הכרה, רק מפני דחיפה פנימית, הבאה ממקורות שאין יד האדם משיגה אותן בהכרה. והילדות הזאת צריכה שמירה מפני פגעים העולמים להזרוג לה. התעוורות נפשית נקייה, בעצם הטבע הטהור של הנפש, צריכה להיות נערצת, אבל ביאורים פסולים מהבלתי גויים שמתתברים עמָה, צרכיכים להפסל. מה לתבן את חבר.

ג'ירז'ס

שנת. צלול הוא הרענן של הילד, ועם זה צלולה היא בינוֹו. ככלומר, גרעין הדעה הטבעית שלו הוא גרעין בריא, שכל ההשפעה הלימודית צריכה להטפל בשמירה

הקיים של הכשרון הילדיות, של אוצר האורשר של האדם, בראשית היסוד החינוכי, באה ההתפתחות באופן מבוֹן. המחשבה האמונהית, אוור הרענן של הנודל האלחי, הבירור של ייחשו לאלהים, והודאות האלאלית, התום והיוישר במעמקיהם, כל אלה הם סגולות יולדותיות, שرك הכל פה שאין בו חטא כולל את למציהם בטורה, מכלי צורך של ידיעה מפורטת, שאנו קוראים לה שלא בצדק ברורה. דבר אלהים חיים בפי עולמים יונקים, יסוד העולם הוא, בסיס התרבות, ומכוון להצלחה הנשומות וההצלחה התרבותית היותר גודלה. וזה רצ גולי לישראל, שנתברר הרבה בגלות, שנתחבה בו התורה, ועלה הערך של חבת, תינוקות של בית רבן למדרגה עליונה. כשהתבואה הלאומית מתחלת, צרכיכים לשוב ליסוד חיים זה, בכל אומץ קדשו.